

Het geweldige gevoel op de motor wordt hoofdzakelijk veroorzaakt door de opzet van mijn reis. Ten eerste: geen GPS. Met Zuid-Afrika als eerste doel heb ik alleen maar het zuiden op mijn kompas aan te houden. Het gevoel van vrijheid om te rijden waar ik wil, daar waar het mooi en uitdagend is. Om vervolgens via de kust het Noorden aan te houden en uiteindelijk in Egypte uit te komen.

Ten tweede: geen planning. Helemaal zelfvoorzienend in slaapplek en eten en daardoor niet afhankelijk van reserveringen of andere verplichtingen. Ook had ik me van tevoren absoluut niet verdiept in toeristische attracties, omdat me dit toch weer zou verleiden tot een soort vaste route.

Ten derde: geen tijdsbestek. De reis kon drie, zes of twaalf maanden duren. Geen idee en van ondergeschikt belang. En zo gaven deze drie belangrijke voorwaarden mij vanaf de eerste dag een geweldige voldoening.

Er moesten flink wat snelwegkilometers gemaakt worden. De snelweg is het laatste wat me trekt, maar om vanuit huis in Afrika terecht te komen heb je weinig keus. Wildkamperen is in Frankrijk niet toegestaan, dus zocht ik 's avonds een camping en zette mijn eerste koffietje op de brander.

De volgende dag verliet ik regelmatig de snelweg om stukken binnendoor te rijden, langs de voet van de Franse Alpen. De druk op mijn voorwiel bij het insturen van de korte, haakse haarspeldbochten, viel me enorm tegen. Met de zware bepakking achterop de motor verloor het voorwiel regelmatig zijn grip en liep de motor helemaal naar buiten. Met handen en voeten kon ik het geheel in het spoor houden. Het was me duidelijk dat ik gewicht moest lozen en de bepakking iets verder naar voren moest positioneren. Desnoods kon ik de voorvorkpoten nog iets door de kroonplaten laten zakken en het stuurgedrag zo wat scherper krijgen.

Op een camping in de Alpen later die dag ontmoette ik Josua, de campingbeheerder. Hij keek geïnteresseerd naar mijn motor en vertelde dat hij liefhebber was van *off-road* rijden. Hij had zelfs deelgenomen aan de Afrika Rally. Hem heb ik mijn brandstoffsles met houder geschonken. De rest van het, op dat moment, in mijn

ogen overbodige spul heb ik daar in de container gedumpt. Alleen nog even flink doorroken, dan zouden de meegenomen pakjes shag er ook zo doorheen zijn. Dat scheelde dan meteen weer een aantal grammen.

Josua hielp me aan een slijptol. Samen korten we de door mij zelfgemaakte bagagesteun in en plaatsten deze iets naar voren. In combinatie met een kleine aanpassing aan de voorvorkpoten gaf dat al een veel beter gevoel in het stuurgedrag. De volgende dag passeerde ik de grens tussen Frankrijk en Spanje. Wat een majestueus gezicht was dat. Ik voelde me een kind dat voor het eerst op vakantie gaat. Jammer dat even later de extreem dichtbebouwde stad Barcelona in zicht kwam. Toen ik die eenmaal gepasseerd was kwamen de betere vergezichten van het Spaanse berglandschap weer in beeld. Dat maakt veel goed.

Spanje, ooit veroverd geweest door de Romeinen, telt vandaag de dag maar liefst meer dan vijftig miljoen inwoners. En zoals het op veel plaatsen in de wereld gaat, is ook in Spanje de bevolking verdeeld over diverse bevolkingsgroepen. Met allemaal hun eigen ideeën, waardoor wrijvingen in de samenleving ontstaan. We hoeven niet verder te kijken dan onze zuiderburen, waar de Vlamingen en Walen ook vaak niet samen door een deur kunnen. Na vele oorlogen werden in Spanje pas in 1975, na de dood van Franco, de monarchie en democratie hersteld. Hierna kon het land economisch floreren. Klimaatverandering en toerisme brengen echter nieuwe problemen met zich mee voor het land. De opwarming van de aarde zorgt voor groter wordende woestijngebieden en extreme temperaturen in de zomer. Niet voor niets houdt men in het gehele land dagelijks van twee tot vijf siësta. Het toerisme, waar een groot deel van de economie op draait, kent ook zijn problemen. In sommige delen van Spanje, zoals bijvoorbeeld in Barcelona, leidt het grote aantal toeristen tot het opkomen van protestbewegingen en demonstraties. Wat leven we toch in een vreemde wereld, niet? Dat neemt echter niet weg dat het een prachtig land is om doorheen te *cruisen*.

Aan het eind van de ochtend passeerde ik het bord 'Tarragona'. Jaren geleden werden mijn racematen en ik uitgenodigd om deel te nemen aan de historische classic race van deze gemeente. Onze

ego's werden hierdoor zo gestreeld dat we geen 'nee' konden zeggen. Op een vrijdagavond hebben we met ons Rosbief Racing Team de motoren in mijn bus geladen en zijn we vertrokken. Zaterdag werden we samen met Phil Read en andere racecoryfeeën ontvangen op het gemeentehuis van Tarragona, door de burgemeester *himself*. Op zondag was de race en 's avonds gingen we de kroeg in om te luisteren naar de liederen van onze, ietwat beschonken, Ierse racecollega's. Op maandagmorgen laadden we alles weer in de bus en reden we in één streep naar huis, want de volgende dag moest er weer gewoon gewerkt worden natuurlijk.

Even speelde ik bij het passeren van de afslag met de gedachte om het gemeentehuis te bezoeken. Maar omdat de burgemeester destijds al bijna in staat van ontbinding verkeerde heb ik dat maar achterwege gelaten. Snel verliet ik de snelweg om te genieten van de prachtige stuurwegen in het Iberische randgebergte. Heerlijk bochtjes draaien en genieten van de Spaanse zon. Na een kilometerdje of tweehonderd kwam ik langs een afgelegen camping. De oude man aan de receptie zag er versleten uit. Buiten was het 37 graden Celsius en hij zat daar de hele dag in zijn hokje van metalen golfplaten. Zijn overhemd was zelfs natter dan dat van mij. Wie het hardste stonk durf ik niet te zeggen. Met duidelijke tegenzin liep hij weg van zijn computer met porno om me over de camping te leiden. Na drie keer linksaf wees hij me op een plekje naast een oud autowrak. Daar kon ik mijn tent opzetten voor de nacht. Ik liep met hem terug naar de ingang, reed de motor naar de aangewezen plek en ontdeed die van de bagage. Na drie haringen de grond in geslagen te hebben ging het bij de vierde mis.

Het is bekend dat Spanjaarden van origine vrij lui kunnen zijn en dat de ondergrond in de bergen grotendeels uit harde steenlagen bestaat. Maar om een waterleiding slechts vijf centimeter diep in te graven, op een plek waar tenten komen te staan, gaat toch wat ver. Bij het inslaan van de vierde haring ging deze dus dwars door de waterleidingslang heen. Er ontstond er een prachtige fontein. Snel groef ik de slang uit en legde ik er een knik in. Dat fixeerde ik met wat stenen. Toen zocht ik de oude man maar weer op, met de vraag het te repareren zodat ik 's nachts niet met tent en al weg zou drij-